

EGY FOTÓ EGY TÖRTÉNET

Azt mondják, minden jó fotó történetet mesél, de legtöbbször nem tudni, mi van mögötte. Pedig gyakran nemcsak a kép maga különleges, hanem az is, ahogyan készült. Ezért gondoltam úgy, hogy a Pegazusban egy sorozat keretében néhány általam érdekesnek, vagy nehezen elkészíthetőnek gondolt kép keletkezésének történetét megosztom az olvasókkal.

Ez a fotó az egyik legkedvesebb számomra, mert amellett, hogy extrém körülmények között készült, sikerült elkapni egy olyan mozdulatot, amellyel egy pillanatba sűrítve láthatjuk a lovas megkönnyebbülését, örömet, a lovas lét örültségét, szenvedélyét. A fotó Máriakálnokon a Dressurzentrumban a 2019-es díjlovas világkupán készült, a már-már hagyományosnak mondható, óriási közönségsikernek örvendő esti lámpafényes versenyen. A lovasok körében is igen kedvelt versenyszámban a legjobbkat mérik össze tudásukat. Ez 2019-ben sem volt másképp. Illetve, dehogynem volt másképp! Az időjárás-előrejelzés egész napra záporokat, zivatarokat jósolt, de egészen estig nem volt gond. Aztán belovagolt a négyyszögbe a mindig rendkívül csinos Grete Püvi Ayache, gyönyörű szürke lusitanóján, és elkezdett csepegni az eső. A levegő megmozdult és már érezni lehetett az eső illatát. Rengeteg néző állta körbe a négyyszöget, sokan indultak meg egyszerre a sátor felé, ahol hamarosan nagy tömeg lett.

Mindenki izgult, most mi lesz. A szél egész komolyra fordult, dörgött, villámlott, és hirtelen leszakadt az ég. A pályát megvilágító lámpák fényében szinte csak egy összefüggő vízfüggöny látszott. Döbbenetes, egészen szürreális látvány volt, hogy mindez



sem a lovat, sem a lovasat nem zavarta a nagydíj kűr lovaglása közben. Én az „A” fellői rövidfalnál álltam, néha félig a sátor alatt, de leginkább kint az esőben, le sem véve a gépet a szemem elől. Éreztem, hogy ez egy vissza nem térő alkalom, nehéz volt

visszatartani a kezem remegését, amit leginkább az izgalom okozott. Olyan érzés fogott el, mint anno az első nagyobb munkámnál. Nem érdekelt az eső, szinte ráfixálódtam a lovasra és a lóra, szerintem mindketten ugyanúgy koncentráltunk. A program alatt is készültek jó képek, de mind közül talán ez lett az, ami miatt leginkább megérte nem eltenni a gépet az esőben. A legnagyobb kihívást a hatalmas cseppekben ömlő eső okozta, mert gyakran el-elvitte a fókuszot a lovasról, nagy volt az esély rá, hogy a legjobb pillanatot végül nem lesz éles. A pályát megvilágító lámpákkal is kalkulálni kellett, mert nem volt mindegy, milyen szögből érkezik a fény. Az expozíciós időnél gondolni kellett arra, hogy elég gyors legyen, de még látszódjon az esőcseppeken, ahogy egy kis csíkot húznak, mert ezzel lehet érzékelteni, hogy mennyire esik. Bár ezen a képen már annyira nem ömlött az eső, viszont ez a fotó mondja el legjobban, milyen is volt az a nagydíj kűr. Megnyomtam az expozíciós gombot, kattant a zár, beleégett a szemembe az a mozdulat, amit láttam a fényképezőgépen keresztül, és úgy éreztem, megvan! Hősként ünnepelve kísédtél a lovas, elállt az eső, véget ért a varázslat.

Somogyvári Anett